

en tilstrækkelig stor Kedel til. Nej, nu forlanger man, at Ejeren af et saadant Dyr skal have Lov til at handle med det, han skal have Lov til at afsætte det til Naboer eller til Genboer, der har en større Kedel eller har Forstand paa at koge en Gris til Sæbe. Det er i Virkeligheden et Krav om, at der intet skal foretages. Hvis der skal opnaas nogen virkelig Garanti, hvis Lovforslaget skal faa nogen Betydning, saa er der ikke andet at gøre end at gaa til obligatorisk Aflevering til en offentlig Destruktionsanstalt, hvor Destruktionen kan foregaa under virkelig Garanti. Den nuværende Ordning er dobbelt mangelfuld, dels fordi der ikke er Pligt til at afhænde selvdøde Dyr, og dels fordi — det fremgaar af Bemærkningerne — en hel Del af de Anstalter, der er autoriseret, ikke har Betingelser for at yde nogen som helst Garanti. De yder ikke anden Garanti end den, der ligger i Tilheden til Ejeren af den. Der er intet Opsyn, det hele er ganske primitivt. I Mod-sætning dertil og for øvrigt til den højtærede Landbrugsministers Betragtninger i Bemærkningerne vil jeg sige, at det mest betryggende er selvfølgelig Afleveringen til Eksportslagteriernes og de offentlige Slagtehusers Destruktionsanstalter. Hvad uhygiejnisk eller næstetisk der kan være deri, forstaar jeg ikke. Eksportslagterierne og de offentlige Slagtehusene har jo deres Destruktionsanstalter i særlige Afdelinger, undertiden langt borte fra selve Slagteriet. Aarhus offentlige Slagtehus har sin Destruktionsanstalt liggende 2—3 Kilometer borte fra Byen. Der vilde ikke kunne være noget som helst stødende i at bringe saadanne Destruktionsprodukter dertil, lige saa vel som Produkter fra selve Slagteriet bringes derud, og der vilde da i Virkeligheden kunne opnaas nogen Garanti. Det, som det gælder om for mig og mine Partifæller med Hensyn til dette Lovforslag, er at sikre mod Misbrug af saadant Kød, thi Misbruget gaar altid ud over de fattigste, de daarligst stillede. Det er ikke Ejeren af Dyret, det gaar ud over, det er de allerfattigste af Befolkningen, som ikke selv kan tage sig i Vare, og som særlig i disse arbejdsløse og dyre Tider; for i det hele taget at faa en Bid Kødmad, maa se sig om efter det billigst mulige og dermed

i mange Tilfælde bliver taget ved Næsen. Skal Ordningen gaa i den af Venstres Ordfører omtalte Retning, saa stod vi os bedre ved at beholde den nuværende, skønt den heller ikke er tilfredsstillende. Det, der altsaa skiller her, er det Princip, om der skal være tvungen Aflevering, eller om Ejeren skal have Lov til enten selv at disponere over Dyret eller at afhænde det til andre end Destruktionsanstalterne. Men det er jo ogsaa et meget vigtigt Princip. Det forekommer mig ikke, at der er nogen Logik i de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget. Det indrømmes, at der stadig foregaa Skandaler, og dette kan jo heller ikke nægtes, det er aabenlyst for enhver. Samtidig siges der imidlertid, at nu gaar man bort fra det tidligere Lovforslags Krav om tvungen Aflevering og giver Ejerne selv Dispositionsret over Dyrene; men saa er man i alt Fald ogsaa efter Bemærkningernes Ordlyd sikker paa, at Skandalerne vil fortsættes, og de er ogsaa blevet fortsat.

Da Sagen sidst var til Behandling her i Februar Maaned 1920, nævnte jeg en Række Skandaler, som var blevet opdaget — hvor mange der gaar uopdaget hen, er ikke godt at vide —, og som havde medført, at en Mængde Mennesker var blevet syge, var blevet forgiftet af Aadselkød, som enten direkte var afhændet til dem af samvittighedsløse Aadselslagtere eller andre, eller som gennem røgede Varer og Pølser var blevet udbredt mellem Befolkningen. Dette vil man ikke undgaa, saa længe man ikke fra det offentlige Side sikrer sig, at alle den Slags Ting bliver tilbørlig tilintetgjort. Om det er et forlorent Frihedsbegreb blandt Landbostandens Repræsentanter eller det er Smaalighed med Hensyn til Penge, der er Aarsag til dette Standpunkt, skal jeg ikke udtale mig om; der kan maaske være noget af begge Dele. Jeg vilde imidlertid nødig tro, at hele Landbruget skulde være enigt om at kræve, at Ejerne af Aadslerne skulde have fuld Frihed, for i det hele taget at kunne eksistere. Jeg tror, at dette urimelige Krav om Frihed til selv at disponere over Aadslerne kun er Udtryk for en fiks Idé. I hvert Fald kan det Standpunkt, der er taget her af Venstres Ordfører og for Resten ogsaa i den højtærede Landbrugsministers Lov-